

Sygn. akt IV CSK 200/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa M. B.
przeciwko M. W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 16 października 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 16 października 2013 r. Sąd Okręgowy w L. na skutek apelacji powódki zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji i uwzględnił powództwo o zasądzenie od pozwanego kwoty 50 000 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu, uznając, że pozwany w wyniku umowy darowizny, jaką zawarł z babką stron, zobowiązał się do spłaty powódki, jako przyszłej spadkobierczynie babki, kwotą stanowiącą 1/3 wartości mieszkania babki, które kupił od niej, a następnie otrzymał jako darowiznę należność zapłaconą z tytułu sprzedaży. Sąd drugiej instancji uznał to zobowiązanie za ważne i skuteczne, wskazując, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zajętym w przytoczonych orzeczeniach, dopuszczalne jest obciążenie w umowie darowizny obdarowanego obowiązkiem zapłaty określonej kwoty pieniężnej na rzecz osoby należącej do przyszłych spadkobierców darczyńcy.

W skardze kasacyjnej pozwany, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazał na występowanie w sprawie trzech istotnych zagadnień prawnych: 1. Czy oświadczenie wiedzy, którego prawdziwość została obalona w toku postępowania dowodowego może być źródłem wiążącego zobowiązania nakładającego na dany podmiot obowiązek określonego świadczenia? 2. Czy dokonane w treści dokumentu z dnia 30 sierpnia 2005 r. zastrzeżenie, że spełnienie świadczenia nastąpi w terminie 30 dni po śmierci J. N., należy interpretować jako niedopuszczalną umowę o spadek po osobie żyjącej- jak przyjął Sąd pierwszej instancji, czy też wyłącznie jako sposób określenia terminu spełnienia określonego zobowiązania - jak przyjął Sąd drugiej instancji? 3. Czy obciążenie obdarowanego przez darczyńcę obowiązkiem określonego świadczenia na rzecz osoby trzeciej prowadzi do powstania stosunku zobowiązaniowego analogicznego jak wynikający z innych zdarzeń prawnych, z którymi ustawa wiąże taki skutek prawny, czy też prowadzi wyłącznie do powstania zobowiązania naturalnego, które cechuje niemożliwość dochodzenia wynikającego z niego obowiązku świadczenia na drodze sądowej?

Skarżący stwierdził także, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na fakt, że orzeczenie, którego dotyczy wydanie zostało z naruszeniem przepisów prawa materialnego i procesowego oraz wbrew zgromadzonemu w sprawie materiałowi dowodowemu świadczącemu, iż nie doszło do powstania ważnego stosunku zobowiązaniowego, na mocy którego pozwany zobowiązał się wobec babki do dokonania spłaty na rzecz powódki, składając oświadczenie z dnia 30 sierpnia 2005 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinien wykazać w pogłębionym i wyczerpującym wywodzie prawnym, odrębnym od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wymaga to przedstawienia tego zagadnienia przez odpowiednie sformułowanie jako abstrakcyjnego pytania prawnego, wskazania przepisu prawa, na tle którego powstało oraz kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych jakie zagadnienie to wywołuje, jak również wykazania, że mają one tak poważny charakter, iż wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, koniecznego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz także dla rozwoju judykatury, ze względu na uniwersalny charakter zagadnienia (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/06 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, nie publ.).

Skarżący nie wykazał, że w sprawie występują tak rozumiane istotne zagadnienia prawne.

Nie wskazał przepisów prawa, na tle których powstały sformułowane przez niego zagadnienia, nie zamieścił w uzasadnieniu wniosku żadnego wyводу prawnego zawierającego przedstawienie kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych, jakie zagadnienia te wywołują ani argumentów wykazujących, że są to zagadnienia poważne i istotne, wymagające zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. W istocie rzeczy uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadza się do pytań o prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu na tle określonych

przez skarżącego okoliczności faktycznych, nie zawsze tożsamy z ustalonymi przez Sąd orzekający, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Skarżący nie wykazał również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Nie tylko bowiem nie wykazał, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, oczywistego naruszenia prawa przez Sąd drugiej instancji, widocznego od razu bez potrzeby głębszej analizy i w wyniku tego zapadł w tym Sądzie wyrok oczywiście wadliwy, lecz nawet nie zarzucił, że miało miejsce oczywiste naruszenie prawa, poprzestając na kwestionowaniu poczynionych ustaleń faktycznych oraz zarzucając ogólnie naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego, co niewątpliwie nie jest wystarczające jako uzasadnienie przesłanki przedsądu przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, nie publ.).

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.